

det Udtryk, som jeg tillod mig at bruge ved Forhandlingerne i Lørdags, at der ved den Beslutning, som Landsthinget maatte tage, vil komme til at hvile et ikke ringe Ansvar paa Thinget. Jeg tillader mig at troe, at denne Ytring af mig ikke var ubegrundet. Jeg skal nærmere forklare min Tankegang, hvad jeg iøvrigt troer allerede tidligere at have gjort. Regjeringen har havt en bestemt Plan for Die ved at komme med denne Sag og komme med den paa denne Naade til Rigsdagen. Sagen var indledet tidligere; der har nu i Løbet af 3—4 Aar været ført Forhandlinger med Islænderne, og disse Forhandlinger have ført til et Forsatningsudkast og til finansielle Fordringer fra Islændernes Side, som Regjeringen ikke troede at burde gaae ind paa, hvorvel Islænderne maaskee kunde troe at have Grund til at vente dette af Regjeringen. Det var derfor af særdeles Interesse for de yderligere Forhandlingers Gang, at Regjeringen, naar den fremkom med et andet Forslag, hvorved navnlig den statsrettlige Selvstændighed, som Islænderne havde tiltænkt sig selv, var betydelig beskaaret, kunde støtte dette ved at kunne paavise, at der var en bestemt Villighed tilstede fra Rigsdagens Side til at understøtte denne Selvstændighed med tilstrækkelige Tilskud. Det er denne Plan, som jo aabenbart vil mislykkes, hvis der her i Thinget eller overhovedet i Rigsdagen negtes Samtykke til et Tilskud af en saadan Størrelse, som jeg endnu ikke kan Andet end ansee for det mindste Mulige, hvormed Sagen kan føres igjennem. Jeg skal for Diebliffet, saaledes som Sagen for Tiden staaer, indskrænke mig til paa det Bedste at anbefale det høie Thing, at stemme for det Forslag, som er stillet af den ærede 6te Landsthingsmand for 1ste Kred (Ploug).

Ordføreren: Det ene af de to ærede Kjøbenhavnske Medlemmer af Udvalget, som idag har udtalt sig (Krieger), nævnte strax ved denne Sags første Behandling, at det vilde have været en stor Beroligelse for os ved disse Forhandlinger om det islandske Spørgsmaal, dersom der kunde have været Islændere tilstede ved samme. Dette har jo

naturaligviis ikke ladet sig gjøre, men det har derfor været mig meget kjær, at en anden æret Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Ploug) har paataget sig paa en Naade at være Ordfører for Islændernes Duffer. Dette har bidraget ikke lidt til, at ogsaa deres Betragtning af Sagen er kommen under fuldstændig Overveielse, og Debatten har derved faaet noget mere Udtonnende som sit endelige Resultat. Den ærede Landsthingsmand, til hvem jeg sigter (Ploug), har vedkjendt sig, at han nærer en meget varm Interesse for Island, men jeg tvivler ikke paa, at han ligeledes vil have fundet en saadan udtalt saavel i Udvalgets Betænkning som navnlig i, hvad der nyligt blev yttret af det af Udvalgets Medlemmer, som jeg før sigtede til (Krieger), hvis Ytringer i saa Henseende jeg troer godt kunne betragtes som fremsatte paa hele Udvalgets Vegne. Den ærede Landsthingsmand (Ploug) fralagde sig enhver sentimental Følelse ligeoverfor Islænderne. Det er endog mere, troer jeg, end jeg kan gjøre, thi, uagtet Sentimentaliteten pleier at være en af de Følelser, der tidligt taber i Styrke under graa Haar, saa har jeg dog vedkjendt mig at have en saadan Følelse, idet jeg har berørt, at Islænderne for mig stode som vore Fædre, og ligeoverfor Fædre har man dog ganske vist en Følelse, som med Rette kan betegnes som Sentimentalitet. Jeg maa dog strax gjøre den Reservation, at, naar Islænderne i mange Henseender staae for mig som et Billede paa de gamle Nordboere, saa gjøre de dog desværre i een Retning en stor Undtagelse deraf, nemlig med Hensyn til Daadskraft. Det er denne Daadskraft, som nu tænkes kaldt til Live derved, at de faae fuld Selvstændighed og Selvraadighed over Alt, hvad deres er, og det erkjendes og er erkjendt baade af tidligere Regjeringer og af det nuværende Udvalg, at dertil bør henføres Alt, hvad der fornuftigviis kan henføres dertil. Naar vi tale om, at der skal tilstaaes Island provindsfel Selvstændighed — jeg urgerer ikke her Ordet „Provinds“, thi Island er efter min Mening ikke nogen Provinds af Kongeriget, men en Deel af det danske Rige —, naar vi sige, at Alt, hvad der ellers forstaaes ved provindsfel